

El Diacrític | Actualitzat el 28/07/2020 a les 22:46

Venim del nord, venim del sud

Crònica personal de Roser Iborra de la manifestació antiracista d'homenatge als dos treballadors morts creuant el Gurri a Vic | «I mentre ens agenollàvem i fèiem un minut de silenci, jo mirava al meu voltant i pensava que aquesta gent jove del Vic sud són la nostra esperança» | «La Laura a la ciutat dels sants es dirà també Fatima al barri del Remei i s'espolsarà dominacions molt velles. Pren-ne nota, Anna Erra: perquè girar-s'hi d'esquena també és racisme»

Dues fotos de l'Obidiaba i en Sarbjit van presidir l'homenatge que els van fer a la plaça de la Noguera | Arran Vic

Aquest dissabte dia 25 l'amenaçada plaça de la Noguera, a Vic, va ser un punt de trobada, una confluència de cultures.

Després d'un matí de sol implacable en què dos joves van expressar desinteressadament aquest desig d'harmonia a les parets, un matí d'anar repartint informació entre veïnes i veïns, la tarda arrencava amb un taller de pancartes que ajudaven a pintar un estol de criatures i, seguidament, es posava en marxa una manifestació pels carrers del Remei que va ser una de les més emotives en què he estat mai.

Encapçalava la corrua de gent un lema que expressava molt bé el sentiment general: «Feixisme mai més, ni aquí ni enlloc». A banda i banda d'aquesta pancarta, les fotos ampliades dels dos nois treballadors que van morir tornant de la feina, arrossegats pel Gurri, el 22 d'abril passat: l'Obidiaba i en Sarbjit. No dos números en una estadística, no dos noms en l'oblit, sinó dos companys de feina, dos veïns de Vic.

Mentre avançàvem a ritme de batucada (i hi va haver dos grups, la Tronada dels Sagals d'Osona i la Batuka Batraka de Tona), la gent de les voreres s'anava unint a la rua o aplaudia i mirava des dels balcons, i no hi havia balcó sense gent ni vorera deserta. Els eslògans sortien de l'emoció col·lectiva:

«Obidiaba, Sarbjit, sereu el nostre crit!»

«Ningú no ha de morir per no arreglar un camí»

Tant de bo els eslògans haguessin estat en moltes llengües. Espero que això ja arribarà.

I mentre ens agenollàvem i fèiem un minut de silenci, jo mirava al meu voltant i pensava que aquesta gent jove del Vic sud són la nostra esperança. Si algú és capaç de revoltar-se són elles, són ells: la gent que treballa a les càrnies (o no), la que pateix la precarietat del dia a dia. Només els falta (ens falta) organitzar-se en entitats plurals o en sindicats combatius.

La manifestació, aturada en record de les víctimes, al seu pas pel passeig de la Generalitat Foto: Steve Cedar

Crec que al barri del Remei la lluita per conservar la plaça de la Noguera com el que és: un cor de la ciutat que bateja amb sang ben nova, es pot convertir en el que va ser dissabte per unes hores: punt de trobada de lluites, confluència i empatia per construir un futur millor. No ens la podem deixar perdre. Hi passàvem i érem vianants distrets: ara ja en som còmplices i la volem ben nostra.

La plaça de La Noguera té nom d'arbre i arrels de saba nova. Arrels molt fondes de joventut llibertària, de Catalunya diversa, de lluita a les càrnies i contra el racisme i el feixisme, de cançó senegalesa dels Ajo, Ousmane i Oriol; de comunitat sikh, de gent jove que sega arran, de vides negres que sí, que ens importen.

Ens hi tornarem a trobar. La Laura a la ciutat dels sants es dirà també Fatima al barri del Remei i s'espolsarà dominacions molt velles. Pren-ne nota, Anna Erra: perquè girar-s'hi d'esquena també és racisme.